LIBRARY
MANITOBA

ЧОРНІ СОРОЧКИ Й ЧОРНІ ОЧІ.

"Ов, гляньте на ті чорні очі!" Це зовсмі невинний вислів, але він мало що не викликав бучі в місті Келгари, в неділю, дня 22. квітня. Що сталося? Прочитайте.

Місто Келгари в останніх часах навістила невелика банда фашістів, які горячково роблять старання, щоби зазнайомити собою місцеву італійську кольонію. Поки що, побіда не за ними. Однак вони мають спосіб і вміють себе познайомити. Не так давно відбулася тут дебата між фашістським лідером і робітником, з якої вдекорований медалями фашіст вийшов, як мокра курка. Найновіша їх спроба показати самих себе мала місце в часі святкування ювілею заснования Риму. На це свято, яке відбулося в церкві в Келгари, розіслано запрошення до всіх Італійців, щоби прибули й гідно відсвяткували це історичне свято. Заангажовано також на це свято спеців чорно-сорочників.

Тиждень перед святом, один з фашістів, який претендує на заступника Муссоліні й вважає себе за великого героя фашізму в західній Канаді, попав в дискусію з антифашістом. Хто знає до чого була-б довела їхня дискусія, коли-б останній, зважаючи на присутність дітей й жінок, не рішив був закінчити дискусію тимчасом на словах, з наміром надати її "практичніших форм" при найблищій нагоді. Стрінулись вони знову в пятницю перед богослуженням. Цим разом по скінченню недокінченої дискусії, фашіст опустив сцену, удекорований двома підбитими очима, які в додатку до його чорної сорочки надали йому вигляду далеко від святочного.

"Чорні очі", цим разом не були дівочі. Це були дві кровю закипілі плями, які "прикрашали" обличчя фашіста і звертали на себе неаби яку увагу. Деякі робітники — анти-фашісти, своїми кпинами почали "лоскотати" нерви фашістів. Було це в день згаданого свята. Фашісти виходили з церкви й готовились до зняття фотографії для поміщення в буржуазній пресі. Мовляв, дивіться, ми, фашісти, є льояльні своїм босам й церкві, ми є великі вороги більшовизму. Кпини продовжалися. "Однак краска чорних підбитих очей не зливається добре з чорною сорочкою", замітив з насмішкою один вже старий віком робітник. Це мабуть добре вкололо одного двайцять пять літнього фашіста, який стаючи в обороні свого "побратима", бундючо заявив, що невдовзі буде більше підбитих очей. Та це не залякало старого віком Меркутія Вієтті.

"Тож не вагайся" — сказав Меркутій і привітав "войовничого" фашіста поличником. Счинилася між обома коротка бійка. Бачучи це, пятнайцятьлітний братанич Вієтого попросив свого родича уступити йому місце, яке він заповнив сто процентово, бо обклав чорносорочника, Андрі Д'апольо, кулаками від ніг до голови.

Завзяті борці ці фашісти! Страх войовничі! Особливо тоді, коли мають рушниці та військо й поліцію за собою. Без них муссолінчики не здібні встояти проти молодого шкільного хлопця, який збив, як праником, сорочку свого ворога чорносорочника.

Вся справа опинилася в поліційнім суді. Старого Вієттого обвинувачено за напад на "невинного чоловіка". До помочі фашісти покликали ренегата, Ірляндця Сколого, однак і його зізнання не помогли. Справу відкинено.

Робітника, який підкрасив очі лідерові й який був причиною дальших сутичок, покарано грошевою карою в сумі десять доларів і заплаченням судових коштів. За те італійська кольонія відчуває з цілої цеї справи на двайцять пять доларів сатисфакції. Тепер ціле місто сміється з того, що пятнайцятьлітній хлопець розгромив бундючого фашіста.

Морізрті.

ЛЮДИНА З МАРСУ.

(З побуту Генрі Форда в Лондоні.)

Марс — далека плянета й чи існує на цій плянеті особливий світ — невідомо. Навіть наш вік радіо й електрики поки не наблизив нас до розвязання цієї таємниці всесвіту. Ось уже кілька років говорить, що десь готують польот на місяць, а може й на Марс.

У всякому разі, поки цей задум не зреалізовано, віднесемо його до сфери фантазії.

Але уявіть собі, що нас випередили вчені привабливої плянети й до нас прибула з Марсу людина, справжня, з усіма фізичними та інтелектуальними властивостями його земних братів.

Навіть вдача подібна.

Коли ви, наприклад, торкнетеся якої-небудь делікатної справи, приміром з галузі політично - економічної (страйк, безробіття), ця людина надаючи своїому обличчю зовсім нехитрий вираз, шуткуючи скаже:

— Дивно, у нас про такі явища нічого не відомо. У нас, навпаки, тільки й говорять про непорозуміння у вас — чого справді, мабудь, ніколи не буває.

Але цей реверанс, як відомо, ніколи не задовольняє настирливого інтерв'юера. Вихований на земних вадах — страйках, конфліктах, демонстраціях, безробітті, голоді й паразитизмі капіталістичного світу, інтерв'юер припирає Марсіянина до стінки.

— Чи правда, що у вас довгі черги безробітних стоять цілими днями сподіваючись одержати безплатний обід, чи місце в якій-небудь ночліжці?

Нашому гостеві з Марсу цей уїдливий допит не дошкуляє. Він зберігає веселий настрій і відповідає:

— Уявіть собі, тільки сьогодні вранці я довідався, що на нашій плянеті трапилися такі самі явища. Треба гадати, що всі ці непорозуміння виникли після того, як я кілька днів тому покинув Марс.

Виходить, що на далекому Марсі зміни соціяльної ситуації відбуваються, мовляв, за одну мить... Нашому інтерв'юерові цього не зрозуміти й він настирливо допитується:

— А чи правда, що у вас 4 міліони безробітних?

Марсіянина й це не бентежить. Навпаки, це йому навіть у пригоді стає.

— Їх може й 5 міліонів. Але все це люди, що не бажають працювати!

Через те, що ми, земні істоти, економічний стан на Марсі вивчити не можемо, лишається або повірити чваньковатому гостеві, або не повірити.

***

Завпевняємо, що серед написаного вище нема ні одного слова фейлетонної вигадки, а сама правда. Невірно, звісно, тільки те, що нашу землю одвідала людина з Марсу.

Очевидно, Марсіяни, як-що вони існують, так само технічно не вдосконалені, як і ми тут на землі, і прибути до нас з далекої плянети за кілька днів ще не є в стані.

А ось найудосконаленіший у світі пароплав "Маджестик" може зробити за 5 днів подорож Ню-Йорку — Лондон.

На цьому пароплаві до Англії приїхав Генрі Форд. Цей "батько" міліонів "фордиків" та "фордзонів" — невичерпане джерело для американських борзописак: Форд — герой багатьох і дуже частих бешкетів.

До того, Форд постійний кандидат на президента. Кожну кампанію говорять про Форда, хоч ні одна партія серйозно до його кандидатури не ставиться. Але така реклама дуже подобається автомобільному королеві, й, це, само собою, призводить до збільшення виборних фондів буржуазних партій.

Взагалі-ж Форд — оригінал.

Підчас війни він, захоплений з ідеї угорської пацифістки Шнайдер, вирядив "Корабель миру" і з гаслом: "До різдва усіх салдат із траншей" поїхав з компанією сталих ледарів у далеку мандрівку морем.

Незадоволений з нещасливого кінця мандрівки, він повернув до Америки й оголосив, що виновники війни... Євреї.

Для Форда нема ріжниці між єврейським банкиром та єврейським трудящим. Грошей у Форда багато, а за гроші найняти анти-семитів можна чимало. І в Детройті почали видавати газету, завданням якої було цькувати Євреїв.

— Форд — антисеміт! — вигукують його вороги. — Бойкотувати його, не давати йому кредитів то-що.

Довго й вперто боровся Форд з "єврейським лихом" аж поки не найшла коса на камінь. Єврей Шапіро притягнув Форда до відповідальности за наклеп і як анти-семіта.

Переміг Шапіро, але не в цьому суть. Цікаво, як захищався Форд. Форд заприсягався перед суддею, що він ніколи не писав, що він ворог преси. "Не читаю газет ніколи, бо в них пишуть неправду".

Отже не думайте, що автор знаменитої автобіографії автомобільного короля сам Форд. Не вміє Форд писати й ненавидить пресу.

***

Уявіть собі, приїздить Форд на "Маджестику" до англійського порту. Чого приїхав — інтереси ринку, чи проблема каучука — допитливих інтерв'юерів не цікавить.

Газетярі сараною налітають на Форда, того самого Форда, що ненавидить газетярів і не вірить ні одному слову, що друкують у газетах.

Ці газетярі пройнялись протиамериканським духом, що тепер панує над Давнінгстріт, буд. ч. 10, й особливо намагаються одержати в хитрого Єнки такі відомості, які повинні сподобатись Чемберлейнові, Болдвинові та Детердінгові.

В Америці безробіття, наближається кріза! Це дуже добре.

І почалося витончене катування, яке носить назву інтерв'ю.

Але й у Форда губа не з лопушка, знає де смак. Він зразу перетворився на Марсіянина. Ото, помстився на газетярях.

Питають про безробіття, промислову крізу в Злучених Державах, а він уїдливо:

— Дивно, ми про це зовсім не чули. У нас говорять тільки про непорозуміння у вас...

І, щоб пом'ягшити цей злий натяк, додав:

— ...Про події, що справді ніколи не траплялись!

Далі йде розмова, яку ми передали в вигляді розмови з Марсіянином. Усе це говорив Форд.

Форд, якого від Ню Йорку одділяє тільки п'ять днів мандрівки на "Маджестику", тільки в англійському порті довідався про якісь голодні черги на його багатій батьківщині.

Форда не бентежить так само грізне число — 4 міліони безробітних. Як щедрий Єнки, він не лякається сказати ще більше число:

— Може й 5 міліонів, але це все люди, що відмовляються працювати!

Ось як обеззброїв ненависних газетярів наш псевдо-Марсіянин: багата Америка може дозволити собі розкіш мати яких-небудь п'ять міліонів ледарів...

А як-же з фактами, з грізною дійсністю? Може хто викрие Фордову брехню!

Не треба, адже Генрі Форд газет не читає, на Беврі (вулиця ночліжок у Ню Йорку) не буває, — звідки-ж йому знати?

Ось так без кінця тягнеться конвейєр капіталістичної брехні.

М. Грубник.

ВЕЛИКА БУРЯ НА УКРАЇНІ.

КИЇВ, 10. травня. — Україну й частину Білоруси навістила страшна буря, яка наробила багато шкоди деяким селам. Були також жертви в людях.

ГОЛОСИ НАШИХ ЧИТАЧІВ.

УКРАЇНСЬКИЙ ФІЛЬМ "ЗВЕНИГОРА" В ПАРИЖІ.

(Допис з Парижу.)

Виготовлення доброго фільму в наш час є справою надзвичайно складною технічно і вимагає величезних матеріяльних засобів. Около пятнайцять років тому назад ніколи ніхто не повірив би, що в близчому часі Українці будуть мати змогу та здатність при їх грошевій і культурній бідности, дати щось не то що видатне, але просто середнє в галузі кінематографії.

Але сучасне життя йде з великим розмахом. Неможливе 15 років тому назад здійснюється тепер на наших очах. Українські фільми з'явилися в Парижі й здобули собі в цему світовому культурному центрові велике признання. Серед ширшого загалу вони ще не з'явилися. Поки що показані були кілька разів лише перед представниками української та чужинецької преси, діячами кіна й невеликим числом запрошених дивитися на фільми: "Звенигора" і "Тарас Трясило". І фільми справили незабутнє враження на вибагливих до всього з галузі мистецтва глядачів, як і на автора цих рядків. А треба відзначити, що велика більшість глядачів були чужинцями і то не з тих, які мають прихильність до чогонебудь радянського.

Тот при першому, можна мовити, з'явленні фільм "Звенигора" був закуплений одним чужинецьким товариством, що саме славиться, як "фільм-боєвик", як говорять у нас в Европі. А не треба забувати, що це фільм агітаційний.

Ми в Парижі звикли до найліпшої продукції, повторюємо, але коли почала йти картина за картиною, глядачі не мали сили відірватися. Кореспонденти чужинці і кінематографічні фаховці дуже захопились фільмою, не дивлячись на те, що написи були на російській мові.

Автор фільму дав огляд життя українського працюючого народа від прадавніх часів до останніх днів, захопив найріжноманітніші боки його існування, доглянув ріжні зміни, дав дивну синтезу української історії, закінчивши апотеозом здорової праці без холопа і без пана.

Починається "Звенигора" чудовою картиною пускання дівчатами, струнками, метушливими, прибраними в білі сорочки вишиті — цей наш незрівняний жіночий національний одяг — вінків за водою ніччю перед Іваном Купалом. Нам, знаючим наші "тихії води, яснії зорі", ті верби буйні й похилі, що за висловом Гоголя "дивляться й надивитись на свій образ не можуть" в Дніпрових водах — здається, що дати ліпшу уяву української поезії було не можна. І так кожна картина, що-б не показувалося, чи казкові престарі часи в оповіданнях діда, чи зовсім новітнє життя — є трудним уявити більше майстерство, злучене до того з більшою життевою правдивістю навіть в місцях, де автор виставляє в карикатурному вигляді своїх суспільно-політичних ворогів. Скрізь бездоганне виконання артистів, починаючи з тих, що в перших ролях і кінчаючи найнепомітнішим статистом.

Які артисти! Безумовно, як би вони не були артистами Українцями та ще артистами трудової республіки, вони вже були-б першорядними "зорями" світового екрану.

Є у фільмові дід, втілений товаришем Падемським. Коли він з'являється в образі напів-варіята діда, ні на хвилину в голову глядача не приходить думка, що перед ним не дід і що не в кіні. Якою-ж може бути найліпша проба справжнього мистецтва, як не таке чуття кожного глядача. Коли кваліфіковані фаховці Французи, Німці, Шведи і т. д., що прийшли з непереможною скукою професіоналів на обличчях, з обовязку примушених просидіти якийсь час, щоб вирватися і втекти з салі при першій можливости, то далі вони ні на хвилину вже не могли відорватися від чарівних сцен, що розгорталися на екрані, з розкритими широко очима, з напружено витягнутими шиями.

Той самий дід в образі російського дореволюційного генерала примушує забувати знов, що він лише кінематографічний генерал Падемський, безперечно великий артист, глибокий психольог, бо не знаючи глибоко людської вдачі, не можна втілювати з подібною силою такі до до того неподібні людські образи. Кажемо сміливо це, після того як нам доводиться переглянути на найбільших сценах европейських театрів, чи на білих полотнах кін більшість найвидатніших артистів нашого часу.

Дівчина Отава, а в дійсности Сашенко, показала постать з дивних снів молодих і справжніх поетів...

"Тараса Трясила" трудно ганити. Він є фільмом суто зрозумілим Українцям. І при тому поставленим дуже добре, далеко вищим за уславлений російський фільм "Тарас Бульба" Турженського. Один з наших літературних колеґ помітив, що фільм не досить історично поставлений. Він має деякі хиби, порівнюючи однак невеликі, але не з боку історії. Там наче-б то православний піп не на місці з делеґацію січовиків у гетьмана. Попи завжди бували у гетьманів і могли бувати і січові. Прочитати кілька сторінок зі щоденника старого Орлика досить, щоб уявити, що 99% його часу навіть в еміґрації було заповнено взаємовідносинами духовенства і церков. Зрештою це не таке важливе. Навпаки, в "Тарасові Трясилові" історичні аксесуари до такої міри відповідають колишній дійсности, що це навіть шкодить трохи артистичному боку фільму.

Техніка фільмова, на превелике диво, приймаючи на увагу молодість "ВУФКУ", є бездоганною, а в "Звенигорі" навіть високою. Вона така, не дивлячись на порівнюючу обмеженість матеріяльних засобів, що ставить принаймні ті фільми, які ми бачили, на височину найліпших і найсвоїрідніших у світі утворів кіномистецтва.

Для чужинців показування наших фільмів було цікавим, а для нас українських імігрантів великим святом.

Д. Ісаєвич.

ЛИСТ З РАД. УКРАЇНИ.

(Цего листа прислав нам один товариш для поміщення в "У.Р.В." Ви нераз чули наклепи ворогів робітничої кляси на радянську владу, тому цікаво буде перечитати понищого листа, що написаний робітником з Києва. В нім пишеться про життеві умовини робітників та селян та про те, як соціялістична держава дбає про народню освіту.)

Дорогий Товаришу!

Повідомляю тебе, що я одержав твого листа, з якого довідався про сучасне положення робітників та фармерів в Канаді, як вони ще й досі томляться під капіталістичним гнетом. Таке тяжке положення буде доти, доки всі працюючі, без ріжниці національностей, не обєднаються в одній сильній організації. Аж тоді можна буде позбутися паразитів, які віками визискували й тепер визискують трудові маси в буржуазних державах.

Щодо Радянського Союза, а головно Радянської України, де я тепер переживаю, то річ мається зовсім противно. Тут робітники й селяни є вільні й ніхто їх не визискує. Кожний мусить працювати, бо в нас переводиться в життя гасло: Хто не робить, той не їсть. Кожний задоволений за виїмком тих, що за царату жили коштом других.

Життеві умовини робітників і селян значно поліпшилися, коли рівняти з умовинами часів колишньої російської імперії. Наприклад, робітники працювали тоді на заводах по 12, 14 і 16 годин денно за мізерну платню, якої навіть не вистарчало на прожиток. А тепер за радянської влади робітники працюють по вісім годин, а в багатьох галузях промислу переходять до семи-годинного дня й кожний одержує платню, з якої можна жити по людському. До того всякий старається виконувати свою працю совісно, бо знає, що працює для добра цілого народа, а не для купки визискувачів, як це було перед революцією.

Селянам також жиється тепер багато краще. Колись, за часів царату, було тисячі таких, що втратили всяку надію мати власний клаптик землі. Сьогодні вони мають свої господарства й жиють не зле. Податки о половину менші ніж за царя. До того бідніші селяни зовсім не платять податку. Радянський уряд старається заосмотрити селян найновішого виробу рільничими знарядами, яких перше ніхто навіть не бачив на селі.

Освітна справа також багато покращала. Перше був дуже маленький відсоток населення, а головно селян, що знали читати й писати. Тепер кожний мусить бути грамотною людиною. По селах устроється вечерами й неділями спеціяльні курси для неграмотних й дядьки поробились на старі літа грамотними людьми. По селах є хати-читальні, де сходяться селяни у вільні від праці хвилини і вчаться, як вести сільське господарство, щоби воно давало більше користей, вчаться політграмот , одним словом — вчаться, як бути культурними людьми.

Велику увагу звертається на молодь. Кожна дитина мусить від шестого року ходити до школи. За царського режіму хоч подекуди й були школи, але не були обовязкові: хочеш — посилай, а ні, то твоя воля. Цар знав, що найлекше гнобити народ тоді, коли він неосвічений. Школи були тільки для того, щоби показати другим народам, що, мовляв, і ми культурні. А тих, що ходили до школи, учили тільки в російській мові та морочили їм голови царським гимном. Тепер ніяк не викрутишся, маєш діти — посилай до школи без ніяких вимівок.

Радянський уряд дуже слідкує за освітою. За пару років не знайдеться ані одного чоловіка на Радянській Україні, щоб не знав грамоти. І так всьо поступає повним кроком вперед. А поспитай робітника, або селянина щонебудь про царизм, або про якогось гетьмана на Україні, то почуєш зараз відповідь: Геть з царем та гетьманами! Годі їм панувати та з нас шкуру дерти!

Так то український працюючий народ любить своїх гетьманів.

Правда, є ще такі одиниці, що дивляться кривим оком на Радянський Союз, але це не робітники, ані селяни а ті панове, що мали колись великі земельні посілости й заводи, та инші такі спекулянти, що колись жили коштом працюючих, але те все відобрали від них: робітники — заводи, а селяне — землю. Тому оті панове аж прямо казяться, що те все добро, яке вони нагарбали від робітників та селян, опинилося в руках працюючого люду.

Тому то вони стараються всякими способами позбутись радянської влади та пускають всякі брехні поза границі Рад. Союза, щоб хоч за кордоном якнебудь затуманити працюючі маси й настроїти їх вороже до рад. влади, але і там їм вже ніхто не вірить, бо переконались на їхній брехні. Вони кричать, що в Рад. Союзі страшенна біда та всякі недостачі і таке инше. Разуміється, що для них біда, бо вже скінчилось їхнє панування й нема звідки набивати кишені, нема кого визискувати.

В. Кухаришин.

ЩО ПИШУТЬ ІМІГРАНТИ ПРО "У.Р.В."

Жерве, Квебек.

Дорогі Товариші!

Посилаю Вам $4.25 на пресовий фонд "У.Р.В.", які я зібрав на листу ч. 8221. "Укр. Роб. Вісти" є ліком і осолоджують вільні наші хвилини після щоденної тяжкої праці на залізній дорозі в Жерве. Із нашого власного переконання ми є певні, що це одинокий робітничий часопис в Канаді, який боронить наші права, як і всіх поневолених трудових мас.

Нас дивує, що ще є багато робітників (правда, несвідомих), які ще не читають "Укр. Роб. Вістей", чи там "Фармерського Життя" і даються дурити нещирим самолюбцям українським панкам, котрі не мають сили і відваги написати в своїх газетах хоч одно слово правди. Ми, що зложили пресфонд на "У.Р.В.", походимо з Буковини й маємо переконання таки зі своїх панів з "Рідного Краю", які говорять масненькі слова, а другим боком роблять доноси за доносами румунській владі на тих, хто не з ними. В їх газетах повно лише дурниць та лайок на робітників, як і в "Канадійськім Фармері", або "Укр. Голосі".

Один товариш, на імя Юрчук Дм., приїхав тому місяць з краю і розповідає ріжні дива про тих панків; росказує, як його переслідувала сиґуранца на кожнім кроці й одного разу таки вдалося їй, на ревізії в него, найти одиноку робітничу ґазету "Боротьбу" і кілька листів від товариша з Канади. Коли-б не товариші з "Боротьби", то певно, що румунський военний суд був би засудив його на яких 8 літ тюрми.

Тов. Юрчук лишив недокінчений процес і втік до Канади. Як свідомий робітник, з днем приїзду до Канади, став членом ТУРФДім, заплатив $5.00 з грошей позичених в старім краю, а тепер знов дає вже останні 50 ц. на пресовий фонд, бо в Канаді не заробив ще ані цента.

Отже, цей товариш повинен бути взірцем для инших. Є багато робітників, які жиють у кращих умовинах, а жалують пожертвувати пару центів на підтримку своєї робітничої преси, що нас боронить перед визискувачами. Не так як "Рідний Край" писав, що не треба давати жадної помочі політичним вязням, бо, мовляв, так їм треб, по ділу заплата, хай більше не мішаються до державної політики. вони Румуни, їх держава, їх воля і їх справа, а нам яке до того діло, ми-ж невтральні націоналісти. От, бачите, як воно є? Румуни все забрали, навіть школу й мову, а ти мовчи і терпи.

Юрій Ярема.

БУДУЄМО НОВИЙ УКР. РОБІТНИЧИЙ ДІМ.

Ріджайна, Саск.

Вже від кількох років відчувалось велику потребу будови нового дому в Ріджайні. Через кілька років товариші носились з думкою будувати новий дім, однак з браку достаточних фінансів, то що, відкладали з року на рік, аж доки не дотягли до межі, де вже годі було далі посунутись.

Міські власти відмовились дати більше лайсенс (дозвіл) на наше старе приміщення й не заперли нам ще до місяцяц червня цего року лише під тим услівям, що ми на весні побудуємо новий дім.

Дальше вже годі було крутити. Мусіли або перебудовувати старий (копати салер і впускати воду), або будувати новий. Однак перебудовувати старий не було як тому, що в нім вже всьо погнило. І коли трафились купці на старий дім, члени рішили продати, за що вдасться, і приступити до будови нового дому.

Старий дім продано за 1,700 доларів готівкою. Відтак вибрали будівельний комітет, який робить всякі старання, щоби здобути фінансів — і щоби в скорім часі в Ріджайні пишався новий Укр. Роб. Дім, нова освітня інституція.

Заходом будівельного комітету, 29. квітня відбулась товариська вечера — забава, на яку було запрошено також і симпатиків. І як членство і симпатики відчули потребу будови нового дому, хай послужить хоч би цей факт, що хотяй присутних на згаданій вечері було невелике число, однак щиро відгукнулись. І здається не було й одної особи, що не дала-б хоч найменшої лепти на ту ціль. На цій вечері присутні зложили і деклярували 1,495 доларів.

Жертвували слідуючі: по $100: Г. Шмонь і Н. Стефаник (крім готівки 100 доларів тов. Н. Стефаник подарував лот і шанду в Норт Ріджайні, вартости яких 200 дол.); по $50: М. Савчин, В. Пурич, Т. Сюсик, П. Гоменюк, П. Гілевич, А. Стояк, І. Павлик, М. Проданюк (О. Калинюк заявив, що як буде копатись салер, він відробить кіньми 50 доларів); по $25: Я. Дубик, С. Микитюк, І. Антошків, І. Канджір, В. Єсесь, Ф. Лементовський, М. Лютик, Гр. Кучер, Ґенчіф, І. Лапчук, І. Скорик, Н. Коропка, Г. Кембероф, І. Марчук, П. Мамчур, Н. С., відділ Секції Молоді й М. Корніцька.

По $20: М. Світ і М. Копанський; по $10: Малик, Н. Гордійчук, А. Динисюк, П. Копельчук, П. Лісовик, П. Л., О. Штуник, М. Войтко, Н. Говенка і Ю. Ващук; по $5: Д. Калинюк, С. Івасюк, В. Копровський, А. Чубак, В. Пустівка, Т. Калинюк, М. Калинюк і М. Бойко: по $1.00: І. Павлик, В. Пурич, В. Єсесь, М. Кучер, В. Кульпак, М. Коропка, Г. Старвінський, С. Микитюк, Д. Кошовський, А. і В. Гоменюк, Дж. Мамчур, С. Мирон, Н. Коропка, І. Антошків і Сковінський.

Будівельний комітет оцею дорогою складає жертводавцям сердечну подяку і вірить, що товариші й товаришки надалі будуть щиро працювати в цім напрямку й при такій щирій допомозі будівельний комітет зможе приспішити з будовою так, що за короткий час українські робітники й робітниці в Ріджайні зможуть повеличатися своєю новою інституцією.

За будівельний комітет:

М. Савчин, секр.

ПОЛЬСЬКІ РОБІТНИКИ В ВІННІПЕГУ ХОТЯТЬ БУДУВАТИ СВІЙ ДІМ.

Вінніпеґ, Ман.

Польське Товариство Робітниче в Вінніпегу ще молоде. До 1927 року була в Вінніпегу польська робітнича організація п. н. Нове Життя. Організація ця не мала чартеру. З початком 1927 року члени Нового Життя й члени польського відділу Канадійської Робітничої Оборончої Ліґи переорґанізувалися в нове товариство п. н. Польське Товариство Робітниче, виробили статут, дістали чартер і від тоді ведуть організаційну роботу як найліпше.

Але попровадити організаційну роботу на ширшу скалю було трохи трудно, бо нема свого приміщення. І в першу чергу взялись ми за будову власного дому. Протягом першого року купили лот і цегли около трийцять тисяч штук, заплатили за все готівкою.

Сьогодня товариство напружує всі сили, щоби зібрати достаточну суму фінансів на розпочаття будови дому.

Від 1. травня ц. р. до 15. квітня устроїли 2 забави-танці, було 4 регулярні організаційні зібрання, 1 масове віче і 4 представлення. Весь дохід призначено на будову дому.

Готівки з забав і представлень до 15. квітня є около 400 дол. Товариство приготовляється до загальної збірки на будову дому.

Тепер треба для товариства винаймати приміщення хоч би в приватнім домі, де могли-б комітети і заряд сходитися для обговорювання ріжних справ.

Член організації.

ПРИСИЛАЙТЕ СТАРУ АДРЕСУ.

Коли переїздите з одної місцевости до другої або переноситеся з одного помешкання до другого, то не забудьте повідомити зараз нашу адміністрацію, аби змінила Вашу адресу. При цім не вистарчить подати тільки нову, але конче потрібно подати і стару Вашу адресу.

ПРИХОДІТЬ ДИВИТИСЯ НА ФІЛЬМУ "ТАРАС ШЕВЧЕНКО"!

ДРОМГЕЛЕР, АЛТА. — Фільма буде показана в Укр. Роб. Домі: в четвер, 17. травня перша частина, а в пяницю, 18. травня друга частина. Ціни тикетів: для дорослих 50 ц., а для дітей 25 ц. Початок в годині 8.15 вечером.

В НОРДЕҐ, АЛТА. — Фільма буде показана в Емпрес Театрі: у вівторок, 22. травня перша частина, а в середу, 23. травня друга частина. Ціни тикетів: для дорослих 50 ц., а для дітей 25 ц. Початок в годині 8.15 вечером.

В ЕДМОНТОН, АЛТА. — Фільма буде показана в Укр. Роб. Домі: в пятницю, 25. травня перша частина, а в суботу, 26. травня друга частина. Ціни тикетів: для дорослих 50 ц., а для дітей 25 ц. Початок в годині 8.15 вечером.

В СМОКИ ЛЕЙК, АЛТА. — Фільма буде показана в Укр. Народнім Домі: в понеділок, 28. травня перша частина, а у вівторок, 29. травня друга частина. Ціни тикетів: для дорослих 50 ц., а для дітей 25 ц. Початок в годині 8.15 вечером.

ПРИХОДІТЬ ГРОМАДНО!